Familia din Betania

Familia din Betania

(Matei 26; Marcu 14; Luca 10; Ioan 11 şi 12)

Citind acest titlu, cei care citesc Biblia se vor gândi imediat la Marta, Maria şi Lazăr. Se pune întrebarea dacă şi Simon, cu porecla „Leprosul“ trebuie socotit aici. În Matei 26.6 şi în Marcu 14.3 ni se spune că Domnul a fost uns de Maria în casa lui Simon, deşi numele lui nu mai este amintit în continuare. În Luca 10.38 citim că Marta L-a primit pe Isus în casa ei. Nici aici nu ni se spune ceva despre Simon, de asemenea la fel de puţin în Ioan 12.

Mulţi sunt de părere că Simon ar fi fost soţul Martei, astfel rezolvându-se problema. El ar fi fost vindecat de Domnul Isus de lepra sa şi datorită acestui fapt ţinea mult la Persoana Domnului. Probabil că aşa a fost, dar nu poate fi dovedit prin Biblie. În continuare ne vom restrânge la cele trei persoane principale numite şi la ceea ce citim despre ele în Matei 26.6-13, Marcu 14.3-9, Luca 10.38-42, Ioan 11 şi 12.1-11.

Aici nu avem de-a face ca în celelalte capitole cu o familie care constă din părinţi şi copii. Dar pe baza a ceea ce citim despre comportamentul lor între ei şi locul central pe care Îl ocupa acolo Domnul Isus, această familie merită să fie amintită aici.

Era o casă foarte primitoare de oaspeţi, unde Domnul Isus poposea cu plăcere, mai ales în ultima săptămână înainte de moartea Sa. După intrarea Sa în Ierusalim a purtat zilnic discuţii cu iudeii. În cadrul acestor discuţii a ieşit la lumină ura crescândă a conducătorilor, ceea ce a dus la lepădarea Sa publică şi la crucificarea Sa. Seara Se întor-cea la Betania. Acolo era înviorat prin dăruirea plină de dragoste şi purtarea de grijă a tuturor membrilor familiei. Această familie este un exemplu pentru ospitalitate. Prin aceasta, ei înşişi au primit o mare binecuvântare. Acolo unde este Isus, acolo El binecuvântează.

O, scump cămin în care toţi pe Tine,Te preamăresc mereu Isus Hristos,Şi unde din mulţimea care vineTu eşti cel mai iubit şi preţios.

Astăzi nu-L putem primi pe Domnul Isus în casa noastră în înţe-lesul ad litteram al cuvântului, dar Îl putem primi în chip spiritual. Domnul a spus: „Cine primeşte un profet... va primi răsplata unui profet“ (Matei 10.41) şi „Oricine va primi pe unul singur dintre aceşti copilaşi în Numele Meu, pe Mine Mă primeşte“ (Marcu 9.37). În Fapte 28.7-10 citim că Publius i-a primit şi i-a găzduit prietenos pe întemniţatul Pavel şi însoţitorii săi. Pentru aceasta, a fost răsplătit din belşug.

Despre supraveghetori se spune că trebuie să fie primitori de oaspeţi (1 Timotei 3.2; Tit 1.8). De fapt, toţi credincioşii sunt îndemnaţi să fie primitori de oaspeţi. În Evrei 13.2 citim: „Nu uitaţi primirea de oaspeţi, pentru că, prin aceasta, unii, fără să ştie, au găzduit îngeri.“ Astfel de întâlniri cu credincioşii şi discuţiile purtate despre Domnul şi Cuvântul Său pot fi o mare binecuvântare şi pentru copii.

Am auzit de la mulţi adulţi cât de mult s-au bucurat copii fiind de astfel de întâlniri şi cât au învăţat din ele. Am impresia că astfel de discuţii cu fraţii de credinţă au loc mult mai rar decât odinioară. Poate din cauza mijloacelor moderne de comunicare? Este foarte important ca părinţii să se gândească în cazul unor astfel de întâlniri, că Domnul este prezent ca ascultător tăcut al tuturor discuţiilor. Am constatat că cei tineri au fost păgubiţi din punct de vedere spiritual prin discuţii greşite. Îmi aduc aminte de cuvintele unui frate fidel, când eram strânşi mai mulţi credincioşi într-o casă. Discuţia s-a îndreptat spre un frate ce nu era de faţă şi a degenerat în vorbire de rău. La aceasta, fratele a replicat: „Dacă nu ştim să spunem ceva bun despre el, este mai bine să tăcem.“ Acesta a fost un sfat înţelept, căruia i s-a dat ascultare.

Această familie din Betania o întâlnim pentru prima dată în Luca 10. Acolo citim că Marta L-a primit pe Domnul Isus împreună cu ucenicii Săi în casa ei. Aici apare deja marea deosebire dintre ea şi sora ei. Îngrijirea de aşa mulţi oaspeţi însemna pentru Marta multă muncă. Ea era complet consacrată lucrării ei. Maria s-a folosit de ocazia de a se aşeza la picioarele Domnului Isus pentru a asculta cuvintele Sale. Marta a fost desigur parţial prezentă, dar ea era prea copleşită cu treburi pentru a primi cuvintele Sale. Ea s-a supărat din cauza comportamentului surorii ei şi i-a replicat chiar Domnului: „«Doamne, nu-Ţi pasă că sora mea m-a lăsat să slujesc singură? Spune-i deci să mă ajute.» Dar Isus, răspunzând, i-a spus: «Marto, Marto, pentru multe te îngrijorezi şi te tulburi tu; dar un singur lucru este necesar: şi Maria a ales partea cea bună, care nu i se va lua»“ (Luca 10.40-42).

În aceste două surori vedem reprezentate două tipuri de credin-cioşi. Primii văd munca multă care trebuie făcută. Ei se lansează dintr-o activitate în alta ca Marta şi sunt traşi încolo şi-ncoace de prea multă slujire, aşa cum s-a exprimat odată cineva. Astfel de oameni sunt plini de griji şi epuizaţi. Ei îşi pierd echilibrul spiritual şi sunt mereu critici faţă de credincioşii cu o altă gândire spirituală, ca cea a Mariei. Aceştia din urmă îşi rezervă timp pentru rugăciune şi citirea Bibliei, pentru a-L cunoaşte tot mai bine. Urmarea va fi că ei Îl vor iubi şi Îl vor cunoaşte tot mai bine, Îi vor sluji mai mult şi cu mai mare dăruire.

Cuvintele mustrătoare ale Domnului adresate Martei au fost adesea interpretate unilateral sau greşit. De la unele amvoane s-a rostit o sentinţă mult prea aspră asupra Martei. Domnul nu a mustrat-o din cauza slujbei ei; El a observat şi a apreciat aceasta cu mulţumire. Domnul nu i-ar fi vorbit astfel, dacă ea nu i-ar fi făcut reproşuri. Din cuvintele „dar un singur lucru este necesar“ s-a dedus câteodată că Martei i-a lipsit credinţa în El, ca singurul lucru necesar. Dar din alte locuri din Scriptură rezultă clar că Marta era o credincioasă, care Îl iubea cu toată inima pe Domnul şi îşi găsea satisfacţia în a-i sluji. Ceea ce îi lipsea era dorinţa Mariei de a asculta Cuvântul Său pentru a-L cunoaşte astfel tot mai bine. Cunoştinţa mai mare a Mariei despre Persoana şi lucrarea Sa a făcut-o capabilă să-i arate mai târziu o slujbă, care a avut o valoare mai mare pentru El decât oricare altă slujbă arătată Lui. Deseori suntem înclinaţi să le folosim pe Marta şi Maria una contra alteia şi să ţinem cu una sau cu alta. În schimb putem învăţa multe de la amândouă!

Vizitând o familie am cunoscut un tânăr credincios, inteligent, care studia mult. L-am întrebat dacă găseşte timp şi pentru studierea Bibliei. A recunoscut că nu. În această casă erau multe cărţi explicative ale Bibliei, din care el citise câteodată ceva, dar le considera plictisitoare, pentru a se adânci mai mult în ele. De altfel, nici nu considera a fi necesar, pentru că el nu va „predica“ niciodată. N-ar fi o slujbă pentru el. Atunci i-am citat textul din 1 Corinteni 14.29: „Şi doi sau trei profeţi să vorbească, iar ceilalţi să judece.“ Nu va fi niciodată în stare să judece, dacă nu va avea cunoştinţe suficiente din Cuvânt. Îi lipsea şi bucuria unui timp liniştit, regulat de rugăciune şi cugetare, şi de asemenea creşterea spirituală şi capacitatea de a îndeplini mai târziu probabil lucrarea sa de soţ şi tată în propria sa familie. Astfel de oameni pot dovedi

activităţile unei Marta, dar nu pot ajunge niciodată la adâncimea spirituală a unei Maria. Luther a spus odată că el, atunci când are foarte mult de lucru, nu se roagă ca de obicei numai o oră, ci două. Cine are o astfel de gândire, rămâne păzit de extreme şi de dezechilibru spiritual.

În Ioan 11 citim despre o altă vizită a Domnului la această familie. Acolo le vedem pe amândouă surorile îndoliate: fratele lor iubit, Lazăr, era grav bolnav. Boala şi moartea nu trec pe lângă casele credincioşilor.

Durerea şi doliul comun au adus inimile celor două surori mai aproape una de alta. Dacă ar fi fost acolo marele lor Prieten Isus! Dar El era plecat departe, de cealaltă parte a Iordanului. Ele i-au trimis un mesaj scurt şi clar: „Doamne, iată, acela pe care-l iubeşti este bolnav.“ Ele n-au vorbit despre dragostea lui Lazăr; aceasta n-ar fi fost un argument bun. Ele au făcut apel la simpatia Domnului pe care o cunoşteau foarte bine. Dar Domnul a aşteptat încă două zile înainte de a veni la ele. Aceasta a fost o încercare deosebită pentru cele două surori. El avea intenţia Sa prin aceasta, cum de altfel are şi cu noi în astfel de împrejurări. El vine în ajutorul nostru la timpul Său şi în modul Său.

Pe drum, El, Cel atotputernic, le-a spus ucenicilor Săi: „Lazăr, pri-etenul nostru, a adormit, dar merg ca să-l trezesc din somn.“ Ucenicii au considerat acum că nu mai era necesară călătoria periculoasă spre Iudeea. Dacă Lazăr dormea, se va însănătoşi! Ei L-au înţeles greşit pe Domnul. El nu vorbise despre odihna somnului, ci despre moartea lui Lazăr. Ei n-au înţeles, pentru că în limba pe care o folosea Domnul Isus exista un singur cuvânt pentru „a adormi“ şi „a dor-mi“. Cât de periculoasă era această călătorie din punctul de vedere al ucenicilor, rezultă din cuvintele lui Toma: „Să mergem şi noi, ca să murim cu El!“ De aici rezultă dragostea sa mare faţă de Învăţătorul.

Vestea venirii Sale a ajuns la surori înainte ca Domnul să soseas-că în Betania. S-a arătat din nou deosebirea mare dintre Marta şi Maria. Marta, mereu impulsivă şi ocupată, nu a putut aştepta venirea Domnului, ci a fugit în întâmpinarea Sa. Maria a rămas liniştită acasă cu prietenii care veniseră de la Ierusalim pentru a le consola. Marta a dat frâu liber inimii ei în cuvintele: „Doamne, dacă a-i fi fost aici, fratele meu n-ar fi murit.“ Încrederea ei în El s-a exprimat în cuvintele: „dar şi acum ştiu că oricâte vei cere de la Dumnezeu, Dumnezeu Îţi va da“. Din discuţia care a urmat, rezultă că ea nu L-a înţeles bine pe Domnul. Era aceasta urmarea ascultării ei superficiale a cuvintelor Dom-nului în trecut? A fost fericită că a putut pleca pentru a o aduce pe sora ei căreia i-a spus: „Învăţătorul este aici şi te cheamă.“ Împreună cu vizitatorii s-au dus la locul în care le aştepta Isus.

Maria a căzut la picioarele lui Isus. Acolo unde a găsit odinioară învăţătură preţioasă, căuta şi găsea acum mângâiere. Ea şi-a expri-mat necazul plângând, iar Domnul Isus a arătat mila Sa prin faptul că a plâns. Dar El a făcut şi mai mult. El S-a lăsat condus la mormântul lui Lazăr şi a poruncit să fie luată piatra de pe mormânt. Marta a replicat: „Doamne, deja miroase greu, pentru că este mort de patru zile.“ (În clima fierbinte din ţările Orientului Apropiat, morţii au fost şi sunt îngropaţi în ziua morţii lor. Prin aşteptarea Domnului şi datorită călătoriei spre Betania trecuseră alte trei zile.) Isus a dojenit-o prin cuvintele: „Nu ţi-am spus, că dacă vei crede, vei vedea gloria lui Dumnezeu?“ Apoi a strigat cu glas tare: „Lazăre, vino afară!“ Lazăr a venit afară şi după ce i-au desfăcut legăturile, el a putut umbla.

În 1 Tesaloniceni 4.16-17 citim: „Pentru că Domnul Însuşi, cu un strigăt, cu glasul arhanghelului şi cu trâmbiţa lui Dumnezeu, va coborî din cer; întâi vor învia cei morţi în Hristos; apoi noi cei vii, care rămânem, vom fi răpiţi în nori împreună cu ei, pentru a-L întâmpina pe Domnul în văzduh; şi astfel vom fi întotdeauna cu Domnul. Astfel încurajaţi-vă unii pe alţii cu aceste cuvinte.“ Cu aceste cuvinte putem într-adevăr să ne consolăm reciproc, când stăm la mormântul unui credincios iubit. Domnul Isus i-a spus Martei: „Eu sunt învierea şi viaţa; cine crede în Mine, chiar dacă va muri, va trăi“ (Ioan 11.25).

În înţeles spiritual, toţi credincioşii au murit deja acum cu El şi sunt înviaţi şi pot spune împreună cu apostolul Pavel: „Am fost răstignit cu Hristos şi nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăieşte în mine; şi ceea ce trăiesc acum în carne, trăiesc prin credinţă, aceea în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit şi S-a dat pe Sine Însuşi pentru mine“ (Galateni 2.20).

Şi pentru ei au valabilitate cuvintele: „Pentru că voi aţi murit şi viaţa voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Când Se va arăta Hristos, care este viaţa noastră, atunci veţi fi arătaţi şi voi, împreună cu El, în glorie“ (Coloseni 3.3, 4). Ce cuvinte minunate! Moartea nu are ultimul cuvânt. Şi noi suntem întristaţi când iubiţii noştri pleacă de la noi, pentru că trăim plecarea lor acasă ca o mare pierdere. Dar apostolul scrie că nu trebuie să ne întristăm ca ceilalţi care n-au nicio nădejde. El se referă la oameni care trăiesc fără Hristos şi mor în păcatele lor. Pentru ei nu există nicio speranţă.

Şi ei vor învia odată pentru a fi judecaţi în faţa tronului mare şi alb. Atunci Domnul nu va mai fi Salvatorul, ci Judecătorul. Despre aceasta citim în Apocalipsa 20.11-15: „Şi am văzut un mare tron alb, şi pe Cel care şedea pe el, dinaintea căruia pământul şi cerul au fugit şi nu s-a mai găsit loc pentru ele. Şi i-am văzut pe cei morţi, mari şi mici, stând în picioare înaintea tronului; şi au fost deschise nişte cărţi. Şi a fost deschisă altă carte, care este a vieţii. Şi morţii au fost judecaţi după cele scrise în cărţi, potrivit faptelor lor. Şi marea a dat înapoi pe morţii care erau în ea; şi Moartea şi Locuinţa morţilor au dat pe morţii care erau în ele; şi au fost judecaţi fiecare potrivit faptelor lor. Şi Moartea şi Locuinţa morţilor au fost aruncate în iazul de foc. Aceasta este a doua moarte: iazul de foc. Şi dacă cineva nu a fost găsit scris în cartea vieţii, a fost aruncat în iazul de foc.“

Cât de groaznic este să aparţii de „ceilalţi“, pentru care aceste cuvinte de consolare nu au nicio importanţă şi cărora nici nu le sunt adresate. Dacă cineva, tânăr sau bătrân, se recunoaşte în această categorie, îi dau sfatul serios şi urgent să nu mai continue să trăiască astfel. Este încă posibil să-şi recunoască păcatele şi să vină la credinţa în Domnul Isus. Cine Îl cunoaşte pe Domnul Isus ca Salvator nu trebuie să se teamă de El ca Judecător.

Despre familia din Betania citim pentru ultima dată în Ioan 12.1-8: „Isus deci, cu şase zile înainte de Paşti, a venit la Betania, unde era Lazăr cel mort, pe care îl înviase Isus dintre morţi. I-au pregătit deci o cină acolo şi Marta slujea, iar Lazăr era unul dintre cei care stăteau la masă cu El. Maria deci, luând o măsură de mir de nard curat, de mare preţ, i-a uns picioarele lui Isus şi i-a şters picioarele cu părul ei; şi s-a umplut casa de mirosul mirului. Atunci unul dintre ucenicii Săi, Iuda, al lui Simon, Iscarioteanul, care urma să-L vândă, a spus: «De ce nu s-a vândut acest mir cu trei sute de dinari şi să fie dat săracilor?» Dar a spus aceasta nu pentru că avea grijă de săraci, ci pentru că era hoţ şi avea punga şi lua cele puse în ea. Isus deci a spus: «Las-o: ea l-a păstrat pentru ziua pregătirii Mele pentru înmormântare; pentru că pe săraci îi aveţi cu voi întotdeauna, dar pe Mine nu Mă aveţi întotdeauna.»“

Şi în această relatare sunt numite cele trei nume ale membrilor familiei: Lazăr, Marta şi Maria. Lazăr, cel care murise şi pe care Isus îl înviase din morţi, era unul dintre cei care stăteau la masă. Nici aici nu citim că Lazăr ar fi rostit vreun cuvânt. El era un martor tăcut, care vorbea prin simplul fapt că trăia; o dovadă de netăgăduit că Isus făcuse cu el o minune. Prin aceasta, mulţi iudei au crezut în Isus. De aceea, preoţii îl urau

şi doreau să-l omoare (versetele 9-11).

Despre Marta citim din nou că slujea; dar făcea aceasta în tăcere, fără critică. Despre Maria citim că ea L-a uns pe Domnul cu un nard de mare preţ. Prin ascultarea ei foarte atentă a cuvintelor Domnului, primise cunoştinţă despre Persoana şi lucrarea Sa, întrecându-i pe ucenici. De aceea, ei n-au putut să înţeleagă acţiunea Mariei. Mai degrabă s-au supărat (Matei 26.6-13). În Ioan 12, Iuda a fost acela care a exprimat aceasta. El, hoţul, a calculat repede preţul - 300 dinari - o sumă pentru care un zilier trebuia să muncească 300 de zile, deci aproape un an. Iar o astfel de sumă, Maria „a risipit-o“ într-o clipă!

Sărmană Maria, mai întâi a fost criticată de sora ei, acum de unul dintre ucenici! Dar Domnul a aprobat comportamentul Mariei şi Şi-a exprimat aprecierea pentru ceea ce a făcut ea. Aceasta a fost suficient pentru ea. Şi noi putem face experienţe asemănătoare ca Maria. Este o experienţă neplăcută, când intenţiile noastre bune nu sunt înţelese şi acţiunile noastre sunt judecate greşit. Să învăţăm să lăsăm acestea în mâna Domnului!

clickbible.org